

PARTICULARITĂȚI REGIONALE DE LIMBĂ ÎN ENTOPICE ȘI TOPONIME DIN VALEA ZELETINULUI (județul Bacău)

DE

PUIU FILIPESCU

Supunem interpretării, din unghiul de vedere enunțat în titlu, entopice și toponime adunate în urma unor anchete directe, pe baza *Chestionarului toponimic și entopic general cu un Glosar de entopice onomasiologic*, (Iași, 1978), elaborat, ca și metoda de anchetă, de Dragoș Moldovanu.

Zona investigată cuprinde 15 localități aflate pe valea superioară a Zeletinului, la limita de est a județului Bacău. Este vorba de satele : Barcana (Brn), Bucșa (Buc), Buda (BuR), Burdusaci (Bur), Dănăila (Dăn), Dumbrava (Dum), Farcașa (Far), Fundătura (FRă), Hăghiac (Hăg), Magazia (Mag), Movilița (Mvl), Opișești (Ops), Putini (Ptn), Răchitoasa (Răc), Tochilea (Top)¹.

În ceea ce urmează am pornit de la premisa că multe dintre entopice, ca și majoritatea covârșitoare a numelor de locuri, sînt creația localnicilor și că, în consecință, ele vor reflecta principalele trăsături ce caracterizează vorbirea oamenilor de aici. Vom încerca să reliefăm acele particularități de limbă care își găsesc o largă reflectare în entopice și toponime sau care sînt caracteristice acestora cu deosebire.

Dintre fenomenele fonetice regio. consemnăm mai întîi, în domeniul vocalismului :

-ă final trecut la *â*, ca în exemplele : *La Băltă, börtă bulbyacă, La Gîrlă, țezătură, militură, mîtcă, produscă, văgăyună, văyugă v. rsătură.*

- închiderea lui *e* final aton, care trece la *i* : *adă, ări, șotării ketării, prăpăstii, scăldăyări, trecăyări, zăpodiți.*

- velarizarea lui *e, i*, care trec la *ă, î*, corespondentele lor din seria posterioară, după consoanele *s, z, ș, j, l*, și uneori *r* : *așăzătură, bolborosăyări Călnicu di la Stînjin, țeziri, limpezș, loc covățit, nășpărți, răd | rădîur* „pădurice“, *șărpărți, șăs, și pot.*

- după aceleași consoane, monoftongarea în *a* a diftongului *ea*, ca în *bolborosăla.*

În domeniul consonantismului, remarcăm de la început prezența palatalizării labialelor, Moldova reprezentînd, așa cum se cunoaște, aria de mani-

¹ În lucrare folosim siglele stabilite în vederea întocmirii *Dicționarului toponimic al României. Moldova*, în curs de elaborare.

festare tipică a acestui fenomen. În vorbire, pentru *p, b, m, + i(e)* apar *k, ġ, h*, iar, pentru *f, v + i(e)* — *h, y*. Exemplificăm cu entopice și toponime: *Cótu la Kiscu Móri, Fintina la Kířtőí, Ketrš, kir*, cu derivatul *kiráriji* „loc cu mult pir“, *skinš, skináriji, álġii, porunġš*, cu derivatul *porunġšti* „loc cu mulți pruni sălbatici“, *scoġitúra, Diálu din N'ijloc, Drúmu di la Salcín, Drúmu la Dánián, Fintina la N'ihářtá, nířti, híru ápi, Rípa Herástáului, Carárea di la Moylá, Diálu Yíi, pléyji / pléyi* „plavie“.

Bine reprezentată în vorbirea localnicilor este trecerea în spirantele *š, ž* a africatelor *č, ġ*, particularitate reflectată și în entopice, ca și în numele locurilor: *Adăpătúra la Ulúši, Burduși, šimírí, šotáriji, šun / šunš* „copac care a rămas fără vîrf“, pentru *ciung / ciungi* din alte zone ale țării, *Cólnicu di la Šoflíc, Fintina la Šăturá, K'isóru Ancúřá, moširlá, paršéla, păduríši, Drúmu Fázilor, Drúmu pi su Măržini, lăržmi, scúržiri*.

Uneori lui *v* urmat de *o, u*, îi corespunde *h*: *šuhóí, hulpáriji* (vezi și toponimul *Diálu Hulpáriji*). Fonetismul tinde să iasă din uzul curent. E drept că entopicul *hulpárie* este generalizat și nimeni nu rostește *vulpárie*; în schimb, cam toți vorbitorii pronunță *vulpe* și nu *hulpe*, încît legătura dintre termenii *vulpe* și *hulpárie* nu se face de către mulți vorbitori. Cazul nu e singular. Localnicii spun *hulubárie*, dar folosesc termenul *porumbel*, și nu *hulub*; alături de primul se folosește însă și *porumbárie*. Forma cu *h* este folosită și acum în cuvinte care intră în expresii de tipul: „hórba-í hórba, šórba-í šórbá“ sau „la mîncári lup și la triábá húlpi“.

Apreciat chiar numai pe baza folosirii în vorbire a entopicelor și toponimelor, limbajul localnicilor prezintă unele variații, în funcție de gradul de instruire a vorbitorilor, de vîrsta acestora sau de situația de comunicare. Drept urmare, un cuvînt poate să apară în mai multe variante, fonetice sau lexicale, acestea punînd uneori în lumină și existența unor particularități de vorbire în cazul locuitorilor unui sat, în raport cu ai altuia. Mai evidente sînt aceste particularități în vorbirea locuitorilor satului Răchitoasa, care apelează curent la formele: *bordéu / bordéurí, La Bordéu, Bordéu lu Băšu*, față de *bordéj / bordéji, La Bordéj (Bur)*; *budaláu / budaláji*, alături de *budáu / budáji* (primul termen, deși derivat de la al doilea, nu apare ca augmentativ, ambii avînd același sens: „fintină cu apă la suprafață, închisă cu un trunchi de copac scobit“); *kiscáu / kiscáurí*, alături de *kisc / kiscurí*, ambele avînd același sens; *platáu / platáurí*, față de *platóu / platóurí*; *ġizuníi / ġizuníi*, și uneori *žizuníi / žizuníi*, față de *vizuníi, vizuřiná* sau *ġizuřiná*; *úliřá / úliř*, față de *húdiřá / húdiř* și *húřdiřá / húřdiř*. În variație liberă, în vorbirea din zonă apar și variante ca: *sálcá — sálšii*; *cărári (Cărári la Nícá di la Rípa, Ptn), — carári (Carári pi la Scírřlca, Dum, Carári prin Cartilungá, Rác)*; *hăřš — hařš*; *cátiná — cíná (Diálu Cínini, Opș)*; *pírú — pířá (La Pírú, Bur) — părău (Întri Părăji, Rác)*; *bobárí* „cel care dă cu bobii, vrăjitor“ și *babár (Fintínili Bobářului, Bur — Fintínili Babářului, Buc)*; *čišmé — čušmé — čušmeá — šušmé — šušmiá (Šušmiáua lu Mustáreř, Ptn — Čušmiáua Plopuása, Rác)*; *čeleřtéu — heleřtéu*; *ġol / ġolurí — ġole / ġolcurí — ġuálcá / ġolš (Ġólu Kísáġuáji, Rác — Ġólcu la Cótu Ġírli, Bur)*; *báltuáca / báltuáři — báltuága / báltuári*; *mořunóí — mořuróí*; *mlářtiná — mlářniřá*; *řtiuálná — řkuálná* și altele.

La limita dintre fonetică și gramatică plasăm alte fenomene, unele manifestându-se ca urmare directă a tratamentului general al lui *-i* final asilabic, neglijat adesea în vorbire. Semnalăm mai întâi că articolul hotărît proclitic pentru genitiv-dativ al substantivelor proprii nume bărbătești are peste tot forma *lu*: *Apa di la Fîndu lu Mălâl* (Dum), *Djálu lui Țurúc* (Răc), *Drámu lu Manláki* (Ptn), *Fînlína lu Șoríc* (Răc), *Gruápa lu Uyátu* (Bur), *Izvóru lu Zbîrsóg* (Răc), *Pojána lu Huminicá* (Ptn), *Ríkili lu Pápá-Lápti* (Dum), *Stejáru lu Țáncu* (Bur). În satul Răchitoasa, și numai în acest sat, *-i* este eliminat din desinența genitivului. Sînt frecvente forme ca: *Apa Gólulu Kiságyáji*, *Cyásta Fináru lu*, *Cólnicu la Cujbáru Córbulu*, *Djálu Ber-cáru lu*, *Djálu Cantónulu*, *Djálu Dorosánulu*, *Djálu Fúlgulu*, *Djálu Lángulu*, *Dîmbu Țigánulu*, *Fînlína Gavánulu*, *Gruápa Páuyúnulu*, *Pojána Rotáru lu*, *Rípa Crăjescu lu*. Fenomenul angajează și articolul hotărît feminin, forma de genitiv-dativ, cu alte urmări însă. Prin neglijarea în vorbire a acestui articol, *-i* final asilabic se suprapune desinenței, care cumulează și funcția articolului, ca în: *Cótu Gírli* (Bur), *Crúșa Lutáriji* (Răc), *Djálu Bălășîni* (Bur), *Djálu Cocoliji* (Dăn), *Kíscu Móri* (Ptn), *Kisóru Agláji* (Răc), *Pojána Hoștîni* (Răc), *Pojána Prisási* (Răc). De remarcat că asemenea forme apar în toate localitățile cercetate. Numai în Răchitoasa apar forme ca: *Dîmbu Domnicá*, *Cyásta Ancúá*, *Línija Fărcășá*, uneori cu un *i* abia perceptibil în final.

Articolul hotărît *l* nu se pronunță, dar fenomenul este, așa cum se știe, general². Se spune deci: : *Bálușu* (Bur), *Bogdánu* (BuR), *Canálu în Fîndu Pléși* (Ptn), *Djálu Cucosálu* (Răc), *Fánáru* (Răc), *Lácu Djálu Crísti* (Răc), *Sohodólu* (Bur), *Zeletínu* etc.

După cum s-a putut vedea din unele exemple date mai sus, în ansamblul numelor de locuri apare și structura toponimică *substantiv + substantiv nume de persoană de genul masculin în genitiv*, de tipul: *Dealul lui Dănilă*, *Piscul lui Franză*, *Porniturile lui Drágan*. În cadrul acestora se înregistrează și construcții sintetice, în care antroponimul apare articulat enclitic: *Crúșa Crăjescu lu* (Răc), *Djálu Bóguluji* (BuR), *Djálu Lángulu* (Răc), *Djálu Pléșji* (Ptn), *Fînlína Bérli* (Ptn), *Fînlína Bíruluji* (Opș), *Fînlína Búrli* (Bur), *Mó-rili Brăjescu lu* (Bur), *Kisóru Huțánu lu* (Răc). Construcția este considerată arhaică³. În zona investigată sînt însă nume cu această structură care nu pot fi prea vechi. Prezența acestora ne îndreptățește să punem problema dacă formele în discuție trebuie considerate populare și nu arhaice, din momentul în care, cel puțin în toponimie, ele sînt încă productive. Denumiri recente precum: *Fînlína Țágáji* (Bur), *Páru Moldovánuluji* (Ptn), *Pódu Crojitóru lu* (Răc), sînt formate pe baza numelui unor locuitori cunoscuți, aflați în viață sau dispăruți de curînd. Ele sînt efectul analogiei cu numele mai vechi de locuri ce prezintă această construcție, destul de numeroase ca să se poată impune ca model.

În cazul numelor ce se circumscriu acestei structuri este de remarcat, de asemenea, tendința vorbitorilor de a evita, din motive de eufonie, succe-

² Pornindu-se de la această realitate, unii autori nu mai notează pe *l* în situația de față, nici chiar în formele literarizate. Așa procedează, alături de alți cercetători, V. Ioniță în *Nume de locuri din Banat*, Timișoara, 1982.

³ Iorgu Iordan *Toponimia românească*, București, 1963, p. 487-488.

siunea mai multor substantive aflate la genitiv, atunci când întreaga construcție se folosește la acest caz. În vorbire apar formele: *Djálu Bóǵului*, dar *Cyásta Djálului Bóǵu*; *Dimbu Țigánulu*, dar „la dreapta *Dímbului Țigánu*“; *Djálu Bercáru* — *Vîrfu Djálulu Bercári*. Sau: *Djálu Fúlgulu* — *Cyásta Djálulu di la Fúlgu*; *Djálu Cálulu* — *vîrfu Djálulu di la Cálu*; *Șásu Lúnși* — *poala Șásulu di la Lúncá*; *Zmîrcu lu Curmezîș* — *marginea Zmîrculu di la Curmezîș*. În sfîrșit, mai consemnăm că nume topice precum: *Boroaia*, *Brătoaia*, *Corboaia*, *Gunoaia*, *Lupoia*, *Peștioaia* nu au la genitiv diftongul *oa*: *Boroi*, *Brătoii*, *Corboii*, *Gunoi*, *Lupoi*, *Peștioii*, datorită evoluției fonetice moldovenesti a grupului *-ei* la *-ii* și apoi la *-i*. În aceleași condiții, tot fără diftong apare și forma de genitiv-dativ a toponimului *Bădeasca*: *Rîpa Bădești* (Dăn).

La categoria gramaticală a numărului reținem câteva particularități ale pluralului unor entopice sau toponime, după cum urmează: *ǵyálcá* / *ǵols*; *lac* / *lácur*^l / *láși* (vezi toponimul *La Láși*, Top); *pripór* / *pripóri*^l, cu schimbare de gen; *șá* / *șál*^l. Notăm apoi dubletele *códri* și *códrur*^l, *prodúșt*^l și *prodúști*, pl. de la *prodúșcă* „copcă (în gheață)“.

În ceea ce privește vocabularul, observăm că toponimia localităților cercetate păstrează vechi elemente lexicale, regionale sau cu o circulație mai largă, care nu mai apar în vorbirea curentă sau ale căror sensuri primare nu se mai cunosc. În zona investigată am putut înregistra toponime ca: *În Țicmău la Dănián* (Răc), *Țicmăuu lu Drăgán* (Bur), *Kumurlúju Lángulu* (Răc), *Mońicu lu Uuátu* (Bur), *La Mońitói* (Bur), *La Carijerá la Prihódiști* (Ptn), dar termenii *țicmău* (cu varianta *țicmău*), *kumurlái*, *mońic* (cu derivatul *mońitói*) și *prihódiște* nu se mai află în competența lingvistică a vorbitorilor. Pe teritoriul unuia dintre sate, Barcana, există *Djálu Cucosálu* cu *vîrfu Mońicu*, situație reflectînd pierderea sensului entopic, menținut exclusiv ca toponim. Tot entopic trebuie să fi fost și substantivul *muțurúǵá*, care stă la baza toponimelor *Muțurúǵa* (Brn), numele unui deal mic, și *Lutărúǵa di la Muțurúǵá* (Brn). Termenul *țihlă* apare în funcție toponimică absolută, *La Țihlă* (Răc), dar cuvîntul nu e recunoscut și ca entopic, ci numai derivatul său *țihlúácá* / *țihlúási*, folosit cu sensurile „pădure cu o întindere foarte mică“ și „pădure tînără“. Alte toponime, cum ar fi *În Răspintîn*^l (Buc), *Pi Súșniță* (Răc), *Cyásta Zîmnișilor* (Răc), au la bază cuvinte care se întrebuițeau tot mai rar. Rareori mai apar în vorbirea localnicilor termeni ca: *dižugátuári* / *dižugátóri*^l „loc de popas, unde se dejugau boii ca să se odihnească“; *hrájiști* / *hrájișt*^l „casă veche și prea mare“; *žugarét* / *žugaréli* „locul de ieșire din pădure, unde se plătea taxa pentru lemne“; *mítcă* / *mítș* „ieșitură rotunjită, nu prea mare, pe coasta unui deal“; *témnic* / *témniși* „adăpostul de iarnă al albinelor“.

Pentru a ilustra inventivitatea populară, ca și expresivitatea unor termeni, notăm: *ápá abátútá* „apă stătătoare formată într-o veche albie de riu“; *ápá dămǵálá* „fișia dinspre mal a unei ape“; *drum într-o ruátá* „partea unui drum în povîrniș, unde este gata să se răstoarne căruța“; *grúápá ponostíá* „locul unde se îngroapă animalele“; *izvór yi uói* „izvor foarte bogat în apă“; *lăturás* / *lăturás* „oameni care locuiesc în afara satului“; *loc tálpós* „pămînt foarte umed și lipicios, care se lucrează greu“; *pămînt udelós* „pămînt care ține apă“.

Ansamblul tuturor acestor fenomene subordonează din punctul de vedere lingvistic zona cercetată subdialectului moldovean, cu particularități specifice în cea mai mare parte zonei de sud a acestuia.

După cum se poate remarca, entopicele și toponimele reflectă cu fidelitate fizionomia limbii vorbite de localnici. Tocmai de aceea se impune ca, în stabilirea elementelor particulare de limbă dintr-o zonă sau alta, și mai ales pentru prezentarea lor nuanțată, să se facă mai insistent apel la fondul de entopice și toponime din zona respectivă, acestea putând să releve trăsături pe care uneori le ilustrează mai bine decât alte elemente ale vocabularului.

LANGUAGE REGIONAL SPECIFIC FEATURES OF GEOGRAPHICAL APPELATIVES AND TOPONYMS EXISTING IN ZELETIN'S VALLEY (BACĂU DISTRICT)

ABSTRACT

The paper is proposing to investigate, from the title stated view point, the geographical appellatives and toponyms gathered by means of direct inquiry made in 15 villages in Zeletin's valley, Bacău district.

Starting with the already known statement that the names of places are, almost all of them, the natives' creation, the paper evidences some regional specific features from the sphere of phonetics, lexicology and grammar, as reflected in geographical appellatives and toponyms from that area.

Although the zone under consideration is not very large (cca 120 km²), the material gathered spotlights some differences, mainly phonetic ones, that characterise the language spoken in some villages, in relation with the others. In this respect the presence of some geographical appellatives with two or more phonetic variants, differing from one village to another are mentioned. Also the existence of other geographical appellatives whose area of circulation is reduced only to certain villages in which inquiry was made is pointed out.

The result is that in order to decide on the specific features from an area or another and mainly on their shaded representation one should make a more persistent appeal to the geographical appellative and toponym stock existent in that area.

*Liceul de Matematică și Fizică „C. Negruzzi”
Iași, str. Culturii, nr. 4*